

Tenhle prodloužený víkend jsme úspěšně završili náš přesun.

Poslední fáze stěhování. A k tý už jsme potřebovali pomoc a taky velkoauto. A tak jsme poprosili kamaráda Milana, ešivá by auto opatřit nemohl. Mohl a nabídnul se i s pomocí stěhovací. Fajn, tak pak stačilo už jen domluvit se s prostředním hošíčkem, jestli by nám taky nehelfnul a mohlo se jít do akce. Čím víc rukou, tím to půjde líp.

Aby to šlo co nejlíp, spoustu jsme toho předem odtahali samodomo. Výživný třeba bylo ve dvou dostávat na půdu starej gauč po babičce. Těžký je to jako kráva, velký je to taky jako kráva a.... stejně jako kráva - pokud ji teda nerozřezete ☹ , je to taky nerozložitelný. A schody jsou velestrmý. Nemuseli jsme ho brát s sebou, nemuseli. Jenže já ten gauč prostě mám ráda, těším se, že si ho nechám pak očalounit a bude to v jídelně kus nábytku, kde se budu povalovat s ohaříkama (sice nevím kdy ☹ , když furt něco podnikám, ale to neva). Původně měl jet gauč taky ve velkoautě, ale pak se Brtník v náhlém hnutí mysli rozhodnul, že si ho přetransportujeme sami. Někdy mi jeho náhlý hnutí mysli činí potíže ☹ . Teď teda taky, protože dostat ten kus nahoru, byla fakt dřina. Ale jo - dokázali jsme to, ani jsme se u toho nezabili, ani nepozabíjeli ☹ .

Když se pak do stěhování pustili kluci všichni, šlo jim to pěkně od rukou. Já jsem s ohařema dělala tentokrát hlavně zázemí v Domečku a přebíracího technika. Posléze, když to všechno dorazilo i nosiče. Páč mě nebaví lemplovat a čučet, jak ostatní něco dělají. Tak jsem nosila taky. Ohařící naprosto nadšeni. Tooolikate společnosti najednou, uuuž dlooooooouho neměli. První přijela dodávka s Milanem a Rumouš se mohl zbláznit. Taliprtka tam nebyla, tu totiž ráno odvezl Brtník do Prahy, aby mě nechal vyspat. Takže ta si společnost kluků užila už tam. Ovšem Rumoušek byl Blažej, lítal, nalítával na Milana, dával mu bodyčky a posléze hodlal nastoupit do naložený dodávky. Asi nejspíš, aby koordinoval vykládku, protože on sám nejlíp ví ☹ .

Než dorazil zbytek, obžerstvila jsem Milana a provedla ho naším panstvím. Pravil, že je to výzva . Heh, tohle není výzva, neviděl tehdy, když jsme kupovali chalupu, co to je výzva. Tohle je pohodička. Práce hodně, ale se zázemím. Do sklepa a na půdu, že prej nepůjde. Usalašil se pak v křesle na dvorku a dal si kávičku. Pak se dořítíl i zbytek týmu a já tak mohla pogratulovat budoucímu tatínkovi. Neb prostřední hošíček se stane otcem. Radost mám, velikou, budu babička, nebo dědeček, podle toho ešivá se narodí holka, nebo kluk. ☹ .

No a je to.

Brtník s Petrem si taky dali sváču a kávičku a nealko pivíčko a pak se teda nosilo. Ve čtyřech to sviští jako prt, takže jsme to zmákli relativně rychle. Asi i proto, že nám u toho důkladně asistovali jak ohaříci, tak mouratec. Vynikající výpomoc, když něco vláčíte. Třeba obří matraci a snažíte se s ní procedit po pěkně blbejch schodech na půdu. Schody jsou to fakt prachbídny. Železný-tím pádem klouzavý a hodně strmý. Zachraňuje to trošku podesta. Nicméně se na nich chodí opatrně i bez nákladu, natož s ním. Však tam s sebou Brtník taky dvakrát pěkně říznul. Což vyděsilo všechny přítomný. Odtahali jsme to a Milan pak osprchoval vnitřek dodávky. To ovšem naprosto okouzilo Mouses, kterej se chvilku před tím dostavil, aby se představil ☐ . Je to rozenej automechanik a vodomil v jedný kočkobě, takže hupnul do dodávky a jal se tam bádát. Rumouš mu musel asistovat, takže vlastně asi bylo zbytečný tu dodávku před tím sprchovat.

Milan nás pak opustil, neb mu nebylo dobře a chystal se do peří. Ale můj vynikající jelení gulášek si ještě před odjezdem dal. Jsem na něj pyšná. Na ten guláš pochopitelně ☐ . I hošíček nakonec nepohrdnul guláškem a jakou dobu jsme klábosili. Před odjezdem jsem šla naškubat budoucí matce Monice náš vynikající černej rybíz - kterej je první v životě, co mi chutná - nemá totiž takovou tu typickou pachut kočičiny, kterou vždycky v černým rybízu vnímám.

Když pak odjel, rozhodl se Brtník, že ještě jednou zajede pro ten den do bytu a vezme nějaký ty krámy. A já vzala ven ohaříky. A nejen je, přidal se i Mouses. Trošku mi to zkomplikoval, protože jsem hodlala vyrazit na naše louky a při tom je teď nutno obejít koňský ohrady na louce za Domečkem, z toho kousek i po silnici. S ohařem u nohy to jde, ale s kocourem už je to horší. No nemýlila jsem se. Celou dobu se snažil, přesvědčit nás, že máme jít na kostelíčkovéj kopeček, protože tam von je nejradši. A furt to bočil přes silnici tam. Jednu chvíli tak dokonale, že jsem kvůli němu musela zastavit dopravu. Resp. dodávku která k nám mířila. A protože jsem netušila, co se v jeho mourovatý hlavě urodí, když byl na druhý straně silnice a čučel na nás, radši jsem dala řidiči echo a ukázala na toho nedisciplinovanýho účastníka provozu. Důkladně přibrzdil a to jelitou mourovatý, přesně jak jsem předpokládala, přešlo blahosklonně zase zpátky k nám. Pitomec. No a pak už jsme šli bezpečně jen loukama.

Bylo krásně a tak jsme se courali a courali:

No a je to.

Majitel všehomíra obhlíží svůj terén

Zátiší s názvem Luční selanka - autor: Sám život ☐

Voka Flekatá, co tam máš, já to chytím, já můžu!

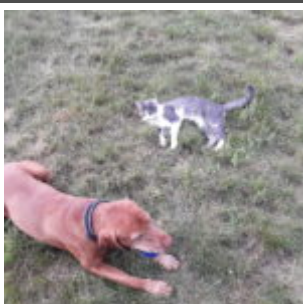

Hm, tak prt jako dycky.

No a je to.

To nemá cenu tady se snažit.

Tak si poležíme, co, kámo?

Co tady lítá jako pako?

Tali hraje basket

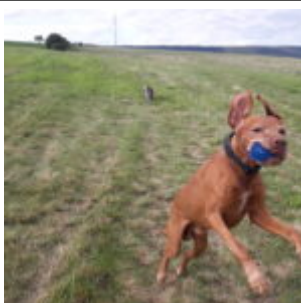
No a je to.

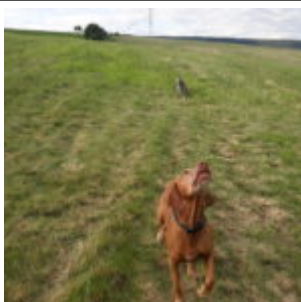
Bacha!!Mám tam balonek!

Uf, dobrý, mám ho.

Ty jo další poletucha, jdu vod nich.

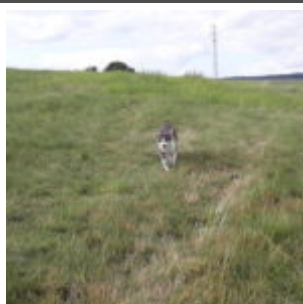

Konečně mě psí pánbíček vyslyšel!

No a je to.

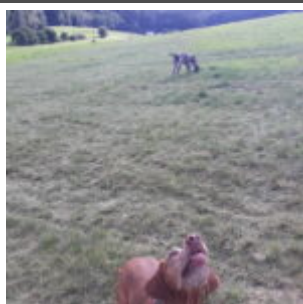
A to nee, to takovou radost Ti neudělám, du zpátky.

Stejně bys byl smutnej, že mi nemůžeš bledtat hlavu!

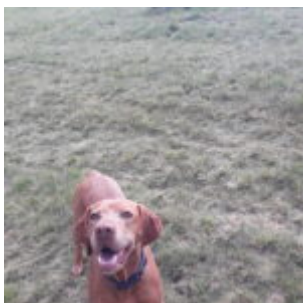

Na mě si hochu nepřindeš!

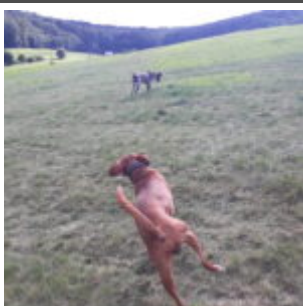

Psí pánbíčku, slyšel si to?

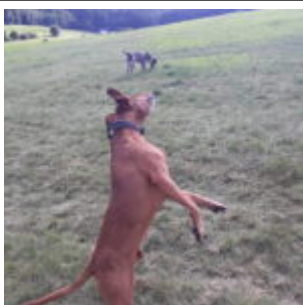
No a je to.

To nemůže bejt pravda snad ani, ne?

Já se z toho pominu!

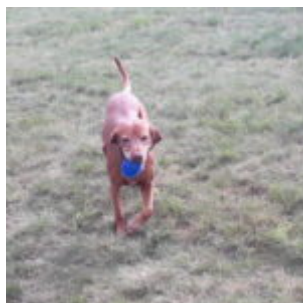

a začnu snad z toho chodit pod dvouch ☐

No jo, no. Hochu, mě se prostě nezbavíš .

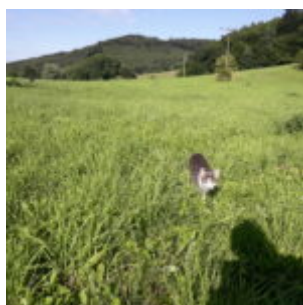
No a je to.

Ešče že ten svůj balonek, žužlací, protistresovej mám.

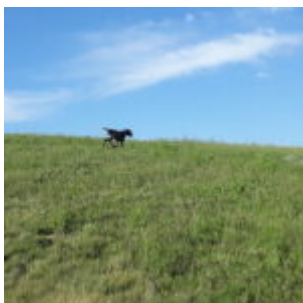
Tak jsme se tak pěkně procházeli a užívali si krásný odpůldne, až jsme doprocházkovali ke kraji lesa. Jsou tam břízky.... ešivá by tam třeba nebyl nějakej ten křemílek, neboli křemeňák. Nevypadalo to, ale..... pak jsem už na kraji louky jednoho nakonec našla. Můj první křemílek po sto letech a rovnou tady v domovině. Já na ně nemám totiž štěstí. A teď hned takovýho pěknýho velikýho křemeňáka najdu. Popošli jsme kousek dál, abych se podívala, ešivá i tam něco nenajdu a v ten moment se za našima zádama ozvalo : "Džššškřááááááááááách!

Rána jako z děla a padnul strom ☐ ☐ . Krve by se ve mě nedořezal. Stála jsem tam s křemeňákem v ruce a očima úlekem vyšpulenýma jak letec při přetížení. Pak se mi neudělalo dobře. Ani trochu se mi neudělalo dobře. Tali stála a ještě potom dlouhou dobu se furt otáčela, co se to stalo. No, co se to stalo. Půda nasáklá vodou a stromy bičovaný větrem udělalo holt svoje. Měli jsme sakra štěstí. Nehodlala jsem ho pokoušet a zůstali jsme radši už jen na loukách.

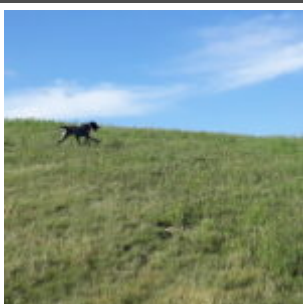

Mouses turista

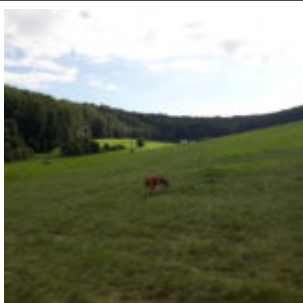
No a je to.

letící Taliprdová

letící Taliprdová

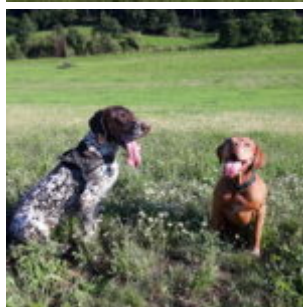
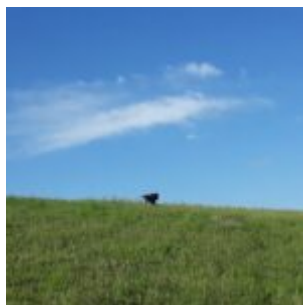

a bádající Rumíček

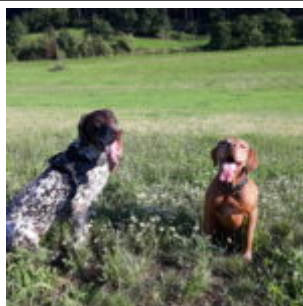

Maďarský klokan

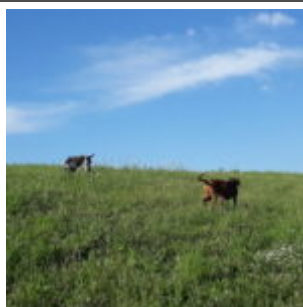
No a je to.

No dobře, tak foť.....

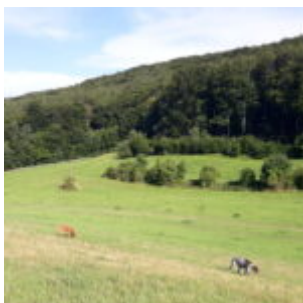

... ale dělej, prosim Tě!

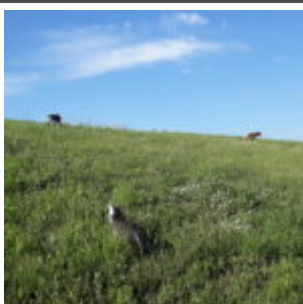

ohaří idylka

No a je to.

ohaří idylka 2

Někdo jde, někdo do díry hledí a někdo...kadí ☐

Přísněj pan profesór

Další den už nás čekala šichta v bytě. Chtěli jsme ho předat řádně vypulírovanej, takže sádrování, štukování, úklid a tak jako podobně. Ohařiska jsme tentokrát nechali, řádně vyvenčený, doma, aby se nám tam u toho nemotali a nezdržovali. Taky co by tam dělali. Popadla jsem svůjovej stroj na okna a pustila se do nich. Šup a bylo to, s tím přístrojem to jde jedna radost, to mě ba. Pak jsem se pustila do jinejch a dalších prací a Brtník štukoval a sádruval. Jo, my víme, že to tam noví majitelé budou z gruntu rekonstruovat a něco i půjde k zemi, ale prostě chtěli jsme to předat s čistým štítem. Strávili jsme tam zdatně asi sedm hodin. Když jsme pak odcházeli a Brtník šel do sklepa, v bytě jsem na chvíli osaměla.

A pak to přišlo. Drsnej úder nostalgie, kterej jsem teda vůbec nečekala. Doma už jsem v Domečku přece. No jo, jenže. Těch přesně na chlup - bez jednoho dne 26 dní prostě

No a je to.

neutlučete. Bylo nám tam dobře a měli jsme tam útulno. A přišlo mi - nesmějte se mi, prosím, že jsme jako ten byt zradili ☹ ☹ . No jsem prostě odchovaná písničkou Nevyměňuj starý věci za nový. A taky jakousi pohádkou starou kreslenou, kde byly věci a hlavně hračky na smetišti. Když vám todle čtou v době vtištění, vtiskne se to do vás a pak máte problémek. Tak jsem se s bytem prostě rozloučila a když jsme ho pak předávali, důrazně jsem novému majiteli nakázala, aby na něj byli hodný, jinak je budu chodit strašit. ☹ Jsem ráda, že majitelé jsou slušní lidi a nebudou tak dělat nějaký bordel.

P.S.: Rozloučila jsem se pochopitelně nejen s bytem, ale i s Danuškou, ale o tom psát nebudu, protože to bych zas řvala. Máme na sebe telefony a doufám, že se Danuška, která jinak není cestovácí, nechá přemluvit k návštěvě, jak jsem jí to nakázala.